

iemand, die ook dan een polyarthritus rheumatica aanneemt, waar *geen enkel* symptoom van dit lijden voorhanden is geweest.

Ook van een meningo-myelitis ontbreken cardinale symptomen als, hoofdpijn, pijn in den rug, blaas- en rectumstoornissen enz, zoodat ik op grond der pijnlijke zenuwstammen, der sensible prikkelingsverschijnselen en van de motorische en trophische stoornissen, bij volkomen onbeneveld sensorium, bij normale functie van blaas en rectum en op grond van het verloop der ziekte meen te mogen blijven vasthouden aan de door mij gestelde diagnose van atypische acute infectieuse polyneuritis.

Rauwerd, 8 Maart 1905.

J. VAN DAM.

Hiermede is de discussie over dit onderwerp gesloten.

Redactie.

VEGETARISMUS.

Aan collega SYBRANDY.

Dank voor Uw antwoord.

Het is dus waar, dat een ethisch vegetariër in ernst denkt een eersten stap te doen naar het: „niet dooden” door zijn ovo-lacto-vegetabel dieet, omdat daardoor reductie der veeteelt zou intreden. Mij komt het voor, dat dit geenszins het geval zal zijn. Het eenige gevolg zal zijn, dat nog meer vee *nuchter* zal worden gedood en dat het afmaken van jonge hanen en oude kippen in even sterke mate zal blijven bestaan, indien dit, door groter gebruik van eieren, niet nog zal toenemen.

Ten spijt van de goede bedoelingen moet ik concludeeren, dat de ethisch-vegetariërs onlogisch handelen.

De wijze van dooden heeft met de zaak niets te maken, omdat de wel-denkende vleeschgebruikers ook tegen marteling, in welken vorm ook, zijn en er nog wel andere methoden van afmaking bestaan even weinig smartelijk als asphyxiatie.

Op de physiologisch-hygiënische verdediging van het vegetarisme zal ik niet ingaan. Ieder lezer van dit *Tijdschrift* heeft daarover zijn literatuur en zijn oordeel. Mijn tweede vraag bedoelde slechts: waarom handel ik zedelijk minder goed, wanneer ik het vleesch eet van het dier, dat gedood is om een vegetariër aan melkproducten te helpen?

Schiedam, 6 Maart 1905.

J. ENDTZ,

INCARCERATIE VAN DEN PROCESSUS VERMIFORMIS.

Geachte Redactie!

Vergun mij een plaatsje in uw blad voor onderstaande opmerking over het artikel van J. VAN DAM: „Incarceratie van den processus vermiformis”.

Op pag. 592 staat: „Het zeldzame voorkomen van een geoblitereerde geïncarcereerde appendix kunnen wij dan ook slechts terugbrengen tot het veelvuldiger bestaan van een primaire ontsteking dan van een primaire beklemming”.

Wij moeten ons, bij een primaire ontsteking, voorstellen dat door een trauma de appendix, die in den breukzak ligt of wel daarin juist geperst wordt, een acute verheffing van het ontstekingsproces gaat vertoonen, daardoor zwelt en incarcereert.

Passen wij dit nu toe op de appendicitis obliterans, dan kunnen wij 2 verschillende gevallen onderscheiden: